

Arrest

nr. 126160 van 24 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing 16 juni 2014 betreffende een terugnrijving aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 juni 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die loco advocaat T. MITEVOY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Feiten

1.1. Verzoeker verwierf op 14 mei 2004 een tijdelijk verblijfsrecht dat jaarlijks werd verlengd.

1.2. Op 25 september 2007 wordt aan verzoeker een onbeperkt verblijfsrecht toegekend. Op 31 juli 2009 wordt hij in het bezit gesteld van een B-kaart geldig tot 31 juli 2014.

1.3. Op 25 november 2012 heeft verzoeker het Schengen grondgebied verlaten.

1.4. Verzoeker komt op 16 juni 2014 aan in Zaventem, vanuit Casablanca (Marokko), in het bezit van een Syrisch paspoort en zijn B-kaart.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) neemt dezelfde dag, nadat verzoeker gehoord is inzake het doel van zijn verblijf en de verblijfsomstandigheden, de beslissing tot terughouding (bijlage 11) waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd:

"de heer / mevrouw :

naam N

voornaam B

(...)

die de volgende nationaliteit heeft Syrië (Arabische Rep.)

(..)

afkomstig uit Casablanca met vliegtuig vlucht AT832, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene verklaart terug naar België te komen op basis van een B-kaart met nummer B047314980

geldig van 31.07.2009 tot 31.07.2014

Op 25.11.2012 heeft betrokkene het Schengengrondgebied verlaten. Na een afwezigheid van meer dan 1 jaar wenst betrokkene terug het Rijk te betreden.

Artikel 19 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op terugkeer in het Koninkrijk.

Artikel 35 van het Koninklijk besluit van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat elke verblijfs- of vestigingsvergunning ongeldig wordt van zodra de houder langer dan 12 maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij aan de verplichtingen bepaald in artikel 39 heeft voldaan.

Artikel 39§3.1 van diezelfde wet stelt "de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van méér dan 1 jaar op voorwaarde dat hij voor zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

Zijn B-kaart wordt hierbij ingetrokken."

1.6. De repatriëring van verzoeker naar Casablanca is voorzien voor 27 juni 2014.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terughoudingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering. Deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een vierde middelonderdeel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr.

144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling. (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c))

3.3.2.2. Verzoeker verwijst naar het ernstige conflict in Syrië en zijn Syrische nationaliteit die niet wordt betwist. Verzoeker meent dat gezien de volatiele conflictsituatie in Syrië, de gemachtigde de bestreden beslissing diende te baseren op actuele informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in het land van herkomst. Ten dezen wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering inhoudt naar Syrië maar wel een teruggrijping. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de teruggrijping, onder de Conventie van Chicago van 7 december 1944, wordt georganiseerd naar Marokko en is gepland voor 27 juni 2014.

Verzoeker verwijt de gemachtigde niet te hebben nagegaan of hij door de Marokkaanse overheden niet naar Syrië zal worden verwijderd: *“Verzoeker zou het voorwerp kunnen uitmaken van een refoulementmaatregel naar Syrië”*. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter uiten van een hypothese zonder dat deze op enige wijze wordt ondersteund door een begin van bewijs. Verzoeker maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat hij door de Marokkaanse overheid zal worden verwijderd naar Syrië en derhalve een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Er worden ten dezen geen algemene landeninformatie aangebracht die aantoon dat Marokko een praktijk hanteert waarbij Syrische onderdanen worden verwijderd naar Syrië, noch toont verzoeker aan dat er zulke algemene landeninformatie bestaat waarvan de gemachtigde op de hoogte is of op de hoogte moet zijn. Verzoeker brengt voorts geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan, die aannemelijk maken dat de Marokkaanse overheden in zijn geval over zullen gaan tot een verwijdering naar Syrië.

Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. In deze omstandigheden blijkt een schending van artikelen 3 van het EVRM *prima facie* niet. Derhalve toont verzoeker ook niet aan dat de gemachtigde in gebreke is gebleven om te voldoen aan een positieve onderzoekverplichting naar de mogelijkheid tot indirecte refoulement door Marokko.

De Raad wijst erop dat verzoeker naar België is gekomen vanuit Kinshasa via Casablanca. Verzoeker heeft dus zonder problemen zijn doorreis kunnen verder zetten. Minstens, maakt hij geen melding van problemen in Casablanca die zich met betrekking tot zijn doorreis naar België zouden hebben voorgedaan en die wijzen op een mogelijke verwijdering naar Syrië. Ter terechtzitting deelt de raadvrouw van verzoeker mee dat verzoeker, hoewel nu in pensioen, werkzaam was in Kinshasa als professor, met name in het domein ‘rechtsvergelijking’. De Raad leidt daaruit af dat verzoeker beschikt over een verblijfsrecht in Kinshasa zodat zijn binnenkomst en verblijf niet ter discussie staat. Wanneer de Raad ter terechtzitting dit vermoeden uit, wordt door de raadvrouw daaromtrent geen enkele tegenindicatie gegeven. Dit vermoeden wordt overigens verder ondersteund door het gegeven dat verzoeker in het bezit is van retourvlucht naar Kinshasa via Casablanca voorzien voor 31 juli 2014, zoals blijkt uit het administratief dossier. Verzoeker plande derhalve terug te keren naar Kinshasa via Casablanca.

3.3.2.3. In een vijfde middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij reeds op 27 juni 2014 wordt gerepatriëerd naar Casablanca maar dat hij geen (tijdelijk) verblijfsrecht heeft in Marokko terwijl zijn terugvlucht naar Kinshasa pas op 31 juli 2014 plaats heeft. Hij verwijt de gemachtigde niet te hebben onderzocht in welke omstandigheden hij opgevangen zal worden door de Marokkaanse overheden noch na te gaan voor welke periode hij mogelijkerwijze zou worden vastgehouden. Tevens verwijt hij de gemachtigde niet te hebben onderzocht of hij in Marokko over de nodige medicatie en medische opvolging zou kunnen beschikken.

Er wordt benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd

Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst vast dient te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van bestemming onderzoekt, wordt er toch geen schending van artikel 3 van het EVRM indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. Indien er geen vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van de aandoening blijkt, hoeft er in het kader van artikel 3 van het EVRM derhalve geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van bestemming te worden gedaan (RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker in gebreke blijft om op enige wijze te staven dat er in zijn geval sprake is van een zeer uitzonderlijke situatie waarbij de humanitaire redenen die pleiten tegen verwijdering dwingend zijn. Wederom stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot loutere en gratuite beweringen. Verzoeker suggereert enkel zeer impliciet dat opvang of vasthouding in Marokko mogelijks problematisch kunnen zijn, maar brengt nogmaals geen enkel begin van bewijs aan. Verzoeker staat verder op geen enkele wijze dat hij in Marokko zal worden vastgehouden of opgevangen zal moeten worden. Met het louter betoog dat verzoeker geen (tijdelijk) verblijfsrecht heeft in Marokko, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker zal worden vastgehouden.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij ernstig ziek is, waarbij hij melding maakt van een hoge bloeddruk, en dat hij dagelijks medicatie nodig heeft. Verzoeker voegt een attest toe van 19 juni 2014 waarbij wordt vermeld: *“Traitement en cours: Emconor 5”*. De verwerende partij kan worden gevolgd waar deze stelt dat verzoeker hiermee niet aantoonde dat zijn medisch toestand dermate ernstig en kritisch zou zijn dat er *in casu* sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij humanitaire gronden zich verzetten tegen de terugdrijving.

De Raad wijst er nogmaals op dat verzoeker als 81-jarige man zonder problemen van Kinshasa via Casablanca naar België is kunnen reizen, zodat niet valt in te zien waarom verzoeker niet de omgekeerde weg kan afleggen. Althans toont verzoeker niet aan waarom hij zijn huidige retourvlucht naar Kinshasa die voorzien is voor 31 juli 2014 niet kan omboeken naar een vroegere retourvlucht. Het argument dat artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter heeft, is in deze niet relevant nu verzoeker in gebreke blijft om enig begin van bewijs voor te leggen omtrent de beweerdde schending van artikel 3 van het EVRM in Marokko. Waar geen sprake is van een verdedigbare grief en een prima facie schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, kan ook geen afbreuk worden gedaan aan het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM. Bij gebrek aan een verdedigbare grief toont verzoeker ook niet aan dat de gemachtigde gehouden was tot een onderzoek naar de opvang- en vasthoudingsomstandigheden in Marokko.

3.3.2.4. In een zesde middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker voert aan dat hij door de bestreden beslissing, waarbij tevens zijn B-kaart wordt ingetrokken, een einde wordt gesteld aan zijn recht op verblijf in België. De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat hij van zijn Belgische echtgenote en vijf kinderen, waarvan vier tevens over de Belgische nationaliteit beschikken, zal worden gescheiden. Daarenboven heeft de uitvoering van de bestreden beslissing tot gevolg dat hij niet aanwezig zal kunnen zijn op het huwelijk van zijn dochter van 4 juli 2014.

De Raad herinnert aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Daargelaten de vraag of verzoeker met zijn echtgenote, vier meerderjarige kinderen en één minderjarig kind een gezinsleven leidt in de zin van

artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt de Raad zich aan de rechtspraak van het EHRM.

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf, *quod in casu* daar verzoekers verblijfskaart werd ingetrokken, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu werd de verblijfskaart van verzoeker ingetrokken omdat hij na een afwezigheid van langer dan een jaar, terug het Belgische grondgebied wenst binnen te komen. Verzoeker betwist niet dat hij langer dan een jaar afwezig was. Conform artikel 19 van de vreemdelingenwet, had verzoeker gedurende een jaar na zijn vertrek een recht op terugkeer in het Rijk. Nu verzoeker langer dan 12 maanden buiten het Rijk heeft verbleven, is zijn B-kaart ongeldig geworden, conform artikel 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit). Voorts blijkt niet dat verzoeker heeft voldaan aan de informatieverplichting zoals geseld in artikel 39, § 3 van het vreemdelingenbesluit, zodat verzoeker tevens niet geniet van een recht op terugkeer na een afwezigheid van meer dan één jaar.

Verzoeker betwist niet dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt die voorzien is bij wet en die een legitiem doel nastreeft zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

De Raad dient vervolgens te onderzoeken of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving. (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52). Dit geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76). In casu, stelt de Raad vast dat verzoeker niet concreet aantoonde op welke wijze zijn gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken door de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds 25 november 2012 gescheiden leeft van zijn echtgenote en zijn kinderen. Verzoeker toont niet aan dat de regelmatige (telefonische) contacten die hij met zijn gezinsleden onderhoudt, niet verder gezet kunnen worden. Ook toont verzoeker niet aan dat zijn echtgenote, die op gezette tijden naar Kinshasa reist, deze bezoeken niet verder zou zetten. Evenmin toont verzoeker aan dat zijn kinderen door de bestreden beslissing worden verhinderd hem in Kinshasa te bezoeken, zoals zij reeds in het verleden hebben gedaan. Verzoeker toont derhalve het bestaan niet aan van ernstige moeilijkheden die verhinderen dat het gezinsleven, zoals het heden reeds wordt beleefd, wordt voortgezet en onderhouden. Het gegeven dat verzoeker het huwelijk van zijn dochter niet kan bijwonen, maakt voorts een daadwerkelijke verbreking van het gezinsleven niet aannemelijk.

Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker nog steeds de wettelijke mogelijkheid heeft om, nu hij zijn recht op terugkeer is verloren omdat hij langer dan een jaar uit het Rijk afwezig is gebleven zonder aan de wettelijke informatieverplichting te doen, een aanvraag om machtiging tot terugkeer in te dienen. In die zin voorziet koninklijk besluit van 7 augustus 1995 een mogelijkheid tot terugkeer voor vreemdelingen die niet in aanmerking komen voor een recht op terugkeer zoals voorzien in artikel 19 van de vreemdelingenwet en artikel 39 van het vreemdelingenbesluit. Dit koninklijk besluit stelt de gevallen vast waarin en de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren. Het staat verzoeker vrij om zulke

machting tot verblijf c.q. terugkeer in te dienen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er staat derhalve nog een wettelijke mogelijkheid open voor verzoeker ter verdere bescherming van zijn gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in deze stand van zaken prima facie niet aannemelijk gemaakt.

De middelonderdelen met betrekking tot aangevoerde grieven op grond van artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift geeft de verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een reëel risico inhoudt op refolement naar Syrië en/of op vasthouding in Marokko in ongekende omstandigheden waardoor zijn fysieke integriteit in gevaar zou worden gebracht. Verzoeker kan gelet op de bespreking van zijn grief op grond van artikel 3 van het EVRM (cfr. punt 3.3.2.1-3.2.2.3) niet worden gevolgd. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt

prima facie niet aannemelijk gemaakt, zodat *in casu* ook geen sprake is van een ernstig middel op grond van artikel 3 van het EVRM. Uit wat voorgaat volgt dat met dit betoog dat bestaat uit het poneren van blote en hypothetische beweringen, zonder dat deze gestaafd worden met minstens een begin van bewijs, op generlei wijze het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. Bijgevolg beperkt de verzoeker zich tot aantijgingen die niet volstaan om aannemelijk te maken dat hij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert verder aan dat het uitvoeren van de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij zijn echtgenote en kinderen niet kan vervoegen om het huwelijk van zijn dochter bij te wonen, dat een unieke gebeurtenis is van een groot familiaal belang dat niet kan worden uitgesteld.

Het nadeel dat een verzoekende partij inroept om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling te verkrijgen mag niet in hoofdzaak of niet in belangrijke mate aan haar eigen toedoen te wijten zijn en haar eigen gedragingen mogen niet zelf aan de basis liggen van de toestand waarin zij zegt verzeild te zijn geraakt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (RvS 8 januari 2003, nr. 114.306).

In casu kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het ingeroepen nadeel hoofdzakelijk het gevolg is van de eigen keuzes en het gedrag van verzoeker. Zoals hoger werd besproken, blijkt uit het administratief dossier duidelijk dat verzoeker, in het bezit van een B-kaart, op 25 november 2012 het Belgische grondgebied heeft verlaten. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker voor zijn vertrek niet voldaan heeft aan de informatieverplichtingen zoals voorzien in artikel 39, §3 van het vreemdelingenbesluit. De omstandigheid dat zijn verblijfskaart werd ingetrokken en dat een beslissing tot terugdrijving werd genomen is dus te wijten aan eigen gedragingen en keuzes nu verzoeker meer dan 12 maanden het Belgische grondgebied heeft verlaten en nagelaten heeft de wettelijke verplichtingen na te leven om zijn verblijfsrecht te kunnen behouden.

Aan derde cumulatieve voorwaarde is niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel op grond van artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt aangevoerd noch een moeilijk te herstellen nadeel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

M. MAES